

เพื่อที่จะเปิดเผยผู้เป็นหนึ่งในเดียว จงทำให้สภาพของลูกมั่นคงและสม่ำเสมอ

คงอยู่ในความเคารพตนเองและให้ความเคารพต่อทุกคน

วันนี้ บัพดาตา ได้เห็นดวงดาวแห่งโชคสามดวงที่เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกแต่ละคน ดวงแรกคือโชคของการหล่อเลี้ยงพระเจ้า ดวงที่สองคือโชคของการศึกษาของพระเจ้า และดวงที่สามคือโชคของพรของพระเจ้า ในลักษณะนี้ ท่านกำลังเห็นดวงดาวทั้งสามที่อยู่ตรงกลางหน้าผากของแต่ละคน ลูกเห็นดวงดาวแห่งโชคที่เปล่งประกายของลูกเช่นกันหรือไม่? ลูกเห็นไหม? ลูกจะไม่สามารถเห็นดวงดาวแห่งโชคอันสูงส่งเช่นนี้ส่องประกายบนหน้าผากของใครก็ตามในโลกนี้ ดวงดาวแห่งโชคเหล่านี้เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกทุกคน อย่างไรก็ตาม ในบางกรณี ก็มีประกายที่แตกต่างกัน ประกายของบางคนทรงพลังมาก ในขณะที่ประกายของคนอื่นก็ปานกลางหรือธรรมดา ผู้ประทานโชคได้ให้โชคแก่ลูกทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ท่านไม่ได้ให้สิ่งใดพิเศษแก่ใครเลย การหล่อเลี้ยงก็เหมือนกัน ลูกทุกคนศึกษาเล่าเรียนด้วยกันและลูกทุกคนก็ได้รับพรเดียวกัน ในทุกมุมของโลกมีการศึกษาเหมือนกันในทุกหนแห่ง เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจที่มูรติเดียวกันของวันเดียวกัน และเวลาในเวลาอมฤตตามประเทศของแต่ละคนก็เหมือนกันเช่นกัน พรที่ลูกได้รับก็เหมือนกัน คติพจน์ก็เหมือนกัน มีความแตกต่างหรือไม่? มีความแตกต่างกันในสิ่งนี้ระหว่างอเมริกากับลอนดอนหรือไม่? ไม่มี แล้วทำไมถึงมีความแตกต่างกัน?

บัพดาตาให้การหล่อเลี้ยงเดียวกันแก่ทุกคนในเวลาอมฤต ทุกคนได้รับวิธีเดียวกันในการมีการจดจำระลึกถึงที่สม่ำเสมอ แล้วทำไมถึงตามลำดับกันไป? ถ้าวิธีการเหมือนกัน ทำไมจึงมีความแตกต่างกันในการบรรลุความสำเร็จ? บัพดาตามีความรักที่เท่าเทียมกันต่อลูกทุกคนในทุกหนแห่ง แม้ว่าบางคนจะอยู่ในอันดับสุดท้ายตามความพยายามของเขา บัพดาตาก็ยังคงมีความรักเหมือนกันแม้กระทั่งคนสุดท้าย อันที่จริง พร้อมกับความรักแล้ว ท่านยังมีความเมตตาต่ออันดับสุดท้ายด้วยว่าคนที่อยู่สุดท้ายนี้ควรไปเร็วและมาเป็นคนแรก ลูกทุกคนที่เดินทางมาจากที่ไกลแสนไกลมาถึงที่นี่ได้อย่างไร? ความรักของพระเจ้าได้ดึงลูกมาที่นี่ใช่หรือไม่? ลูกมาที่นี่โดยถูกดึงด้วยสายใยแห่งความรักนี้ ดังนั้น บัพดาตาก็มีความรักต่อทุกคน ลูกเชื่อในสิ่งนี้ไหม? หรือลูกมีคำถามว่าบารบารักลูกหรือไม่ หรือว่าท่านมีความรักน้อยกว่า? ความรักของบัพดาตาที่มีต่อลูกทุกคนนั้นมากกว่าลูกคนต่อไป และความรักจากพระเจ้านั้นคือพื้นฐานของการหล่อเลี้ยงพิเศษของลูกๆ ลูกแต่ละคนคิดอย่างไร? คิดว่าความรักของลูกที่มีต่อพ่อนั้นมากกว่า หรือว่าความรักของคนอื่นนั้นมากกว่าและความรักของลูกนั้นน้อยกว่าไหม? ลูกคิดในลักษณะนี้หรือไม่? ลูกเชื่อว่าความรักของลูกที่มีต่อบารบานั้นมากกว่าใช่หรือไม่? มันเป็นเช่นนั้นใช่ไหม? พันดาวาส ลูกแต่ละคนจะพูดว่า "บารบารักฉัน!" ลูกจะไม่พูดว่าท่านเป็นบารบารักของพ่อแลศุนย์ ท่านเป็นบารบารักของดาดีหรือบารบารักของดาดีจึง ลูกจะพูดเช่นนั้นไหม? ไม่เลย! ลูกจะพูดว่า "บารบารักฉัน!" เมื่อลูกพูดว่า "ของฉัน" และพ่อก็พูดว่า "ของฉัน" ด้วยเช่นกัน แล้วด้วยคำเพียงคำเดียวนี้ "ของฉัน" ลูกก็เป็นของพ่อและพ่อก็เป็นของลูกๆ สิ่งนี้ต้องใช้ความพยายามใดๆหรือไม่? ต้องใช้ความพยายามใดๆหรือไม่? บางทีอาจจะใช้เล็กน้อยไหม? ไม่เลย? บางครั้งลูกเห็นว่ามันต้องใช้ความพยายามไหม? ลูกเห็นว่ามันไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามใช่ไหม? ลูกเห็นว่ามันต้องใช้ แล้วลูกจะทำอะไรเมื่อลูกเห็นว่ามันต้องใช้ความพยายาม? ลูกเห็น้อยไหม? พูดจากหัวใจของลูกด้วยความรักว่า "บารบารักฉัน" และความพยายามจะเปลี่ยนเป็นความรัก ทันทีที่ลูกพูดว่า "บารบารักฉัน" เสียงนั้นจะไปถึงบารบารัก และพ่อจะให้ความช่วยเหลือพิเศษ อย่างไรก็ตาม มันเป็นข้อตกลงของหัวใจ มันไม่ใช่ข้อตกลงของคำพูด มันเป็นข้อตกลงที่ทำด้วยหัวใจ ดังนั้น ลูกฉลาดในการทำข้อตกลงกับหัวใจของลูกใช่ไหม? ลูกรู้วิธีในการทำข้อตกลงหรือไม่? ผู้ที่หนึ่งด้านหลังรู้วิธีในการทำข้อตกลงหรือไม่? ด้วยเหตุนี้ลูกจึงมาถึงที่นี่ อย่างไรก็ตาม ใครอาศัยอยู่ไกลที่สุด? (ผู้ที่มาจาก) อเมริกา? ผู้ที่มาจากอเมริกาอยู่ไกลที่สุดหรือพ่ออยู่ไกลที่สุด? อเมริกาอยู่ในโลกนี้ พ่อมาจากอีกโลกหนึ่ง ดังนั้นใครคือผู้ที่อยู่ไกลที่สุด? ไม่ใช่ผู้ที่มาจากอเมริกา บัพดาตาคือผู้ที่อยู่ห่างไกลที่สุด รูปหนึ่งมาจากอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนและอีกรูปหนึ่งมาจากที่อยู่สูงสุด แล้วอเมริกาเมื่อเทียบกับสิ่งนั้นแล้วเป็นอย่างไร? ไม่มีอะไรเลย!

ดังนั้นวันนี้พ่ออาศัยอยู่ในดินแดนอันไกลโพ้นได้มาพบลูกๆที่อาศัยอยู่ห่างไกลในโลกที่มีตัวตนนี้ ลูกมีความซาบซึ้งว่าวันนี้บัพดาตาได้มาหาลูกหรือไม่? ชาวบารบารักเป็นของพ่ออยู่แล้ว แต่บัพดาตาที่มีความพอใจเป็นพิเศษได้เห็นดับเบิลพ่อ

เรนเนอร์ ทำไมท่านจึงพอใจ? บัพดาดาตระหนักว่าเป็นเพราะพ่อมาในบาร์ต ชาวบาร์ตจึงมีความซาบซึ้งเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม บาบามีความรักต่อดับเบิลฟอเรนเนอร์ เพราะแม้ว่าพวกเขาจะมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่พวกเขา ก็ได้เปลี่ยนไปเป็นวัฒนธรรมบราห์มินแล้ว ลูกได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้วใช่หรือไม่? ลูกไม่ได้มีความคิดอีกต่อไปแล้วใช่ ไหมว่านี่คือวัฒนธรรมของบาร์ต และวัฒนธรรมของลูกแตกต่างออกไป? ไม่เลย ผลลัพธ์ที่บัพดาดาเห็นนั่นก็คือทุกคน กลายเป็นผู้มีวัฒนธรรมเดียวกัน ไม่ว่าลูกจะมาจากที่ใด ประเทศต่างๆนั้นก็แตกต่างกันในแง่ของร่างกายของลูก แต่ดวง วิญญาณเป็นของวัฒนธรรมบราห์มิน ลูกรู้หรือไม่ว่ามีสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับดับเบิลฟอเรนเนอร์ที่บัพดาดาชอบมาก? ลูกรู้ไหมว่า สิ่งนั้นคืออะไร? (พวกเขาเข้ามามีส่วนร่วมในงานรับใช้อย่างรวดเร็ว) พูดอีกอย่างหนึ่ง (พวกเขามีงานทำและยังทำงานรับ ใช้ด้วย) พวกเขาทำสิ่งนี้ในอินเดียเช่นกัน ในอินเดียเช่นกัน พวกเขามีงานทำและทำงานรับใช้ (ถ้าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะ พูดถึงความอ่อนแอของพวกเขาอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาซื่อสัตย์มาก) อัจชะ คนอินเดียไม่ซื่อสัตย์อย่างนั้นหรือ?

บัพดาดาได้เห็นว่าคุณจะอยู่ห่างไกล แต่เพราะความรักที่มีต่อพ่อ ลูกส่วนใหญ่จึงสอบผ่านในวิชาของความรัก บา ร์ตมีโชคนั้นอยู่แล้ว แต่ในขณะที่อยู่ห่างไกล ทุกคนสอบผ่านในความรัก หากบัพดาดาถามลูกว่าความรักของลูกมี เเปอร์เซ็นต์หรือไม่? มีเปอร์เซ็นต์ในวิชาของความรักที่มีต่อพ่อหรือไม่? ผู้ที่เชื่อว่าตนเองมีความรัก 100 เปอร์เซ็นต์ ยกมือ ขึ้น มี 100 เปอร์เซ็นต์ไหม? ชาวบาร์ตไม่ได้ยกมือขึ้น! ดูสิ บาร์ตได้รับโชคนี้ โชคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้รับคือพ่อมาในบาร์ต พ่อไม่ได้เลือกอเมริกาสำหรับสิ่งนี้ ท่านเลือกบาร์ต คนนี้ (โกตรีเบน จากนิวยอร์ก) นั่งอยู่ข้างหน้า อย่างไรก็ตาม แม้จะอยู่ ห่างไกล ลูกก็มีความรักที่ลึกซึ้ง ปัญหาเกิดขึ้นได้ แต่เมื่อลูกพูดว่า "بابا بابا" ลูกก็จบสิ้นปัญหาเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม บัพดาดาได้ให้คะแนนลูกสอบผ่านในวิชาของความรัก แล้วลูกต้องสอบผ่านอะไรอีกในตอนนี้อยู่? ลูกต้องสอบ ผ่าน! ลูกผ่านแล้วและลูกต้องสอบผ่าน ตามเวลาในปัจจุบัน บัพดาดาต้องการให้เปอร์เซ็นต์ของพลังในการเปลี่ยนแปลง ตนเองของลูกแต่ละคนมากเท่ากับตอนที่ลูกยกมือขึ้นสำหรับพลังแห่งความรัก ลูกทุกคนยกมือขึ้นสำหรับสิ่งนั้นใช่ไหม? ความเร็วในการเปลี่ยนแปลงตนเองของลูกเร็วเท่ากันหรือไม่? ลูกจะยกมือขึ้นอย่างเต็มที่หรือยกเพียงครึ่งเดียวสำหรับสิ่ง นี้? ลูกจะยกมือขึ้นมากแค่ไหน? ลูกนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง แต่ต้องใช้เวลา ตามเวลาที่ใกล้เข้ามา พลังของการ เปลี่ยนแปลงตนเองควรจะเร็วมากถึงขนาดนั้น ต้องใช้เวลานานแค่ไหนในการใส่จุดฟูลสตอปบนกระดาดหนึ่งแผ่น? ใช้ เวลานานเท่าไร? ใช้เวลานานแค่ไหนในการใส่จุดฟูลสตอป? ไม่ถึงแม้กระทั่งหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำ ลูกต้องไหม? แล้วลูก มีความเร็วถึงขนาดนั้นไหม? ควรขอให้ลูกยกมือขึ้นไหม? ลูกจะยกมือขึ้นเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ความเร็วของเวลานั้นเร็ว มาก พลังของการเปลี่ยนแปลงตนเองจะต้องเร็วเช่นกัน และเมื่อลูกพูดถึงการเปลี่ยนแปลง ให้จำคำว่า "ตนเอง" ก่อน คำว่า "การเปลี่ยนแปลง" เสมอ ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงตนเอง บัพดาดาจำได้ว่าลูกๆ ได้สัญญากับ ท่านว่าภายในหนึ่งปี พวกเขาจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโลกโดยการเปลี่ยนแปลงของชั้นสการ์ของพวกเขา ลูกจำได้ ไหม? ลูกเฉลิมฉลองปีนั้นใช่ไหม? การเปลี่ยนแปลงโลกด้วยการเปลี่ยนแปลงชั้นสการ์ ความเร็วของโลกกำลังก้าวไปสู่ จุดสูงสุดขีด แต่ความเร็วของการเปลี่ยนแปลงชั้นสการ์ของลูกนั้นเร็วเท่ากันหรือไม่? ความพิเศษของดินแดนต่างประเทศ โดยทั่วไปคือทุกสิ่งที่นี่รวดเร็ว พวกเขาทำทุกอย่างอย่างรวดเร็ว ดังนั้นพ่อจึงถามว่า: ลูกรวดเร็วไหมเมื่อถึงเวลาที่ต้อง เปลี่ยนแปลงชั้นสการ์ของลูก? เวลาที่ บัพดาดาต้องการเห็นความเร็วในการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างรวดเร็ว ลูกทุกคน ถามใช่ไหมว่า "บัพดาดาต้องการอะไร?" ลูกต่างพูดคุยกันเองและถามกันและกันว่า บัพดาดาต้องการอะไร? บัพดาดา ต้องการให้ลูกสามารถใส่จุดฟูลสตอปได้ภายในหนึ่งวินาที เช่นเดียวกับที่ลูกใส่จุดฟูลสตอปลงบนกระดาด ดังนั้นสิ่งนี้ควร จะเร็วกว่านั้นด้วยซ้ำ เมื่อนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง ให้ใส่จุดฟูลสตอปกับสิ่งใดก็ตามที่ไม่ถูกต้อง ลูกรู้วิธีใส่จุดฟู ลสตอปหรือไม่? ลูกรู้ใช่ไหม? อย่างไรก็ตามบางครั้งก็กลายเป็นเครื่องหมายคำถาม ลูกใส่จุดฟูลสตอปแล้วมันก็กลายเป็น เครื่องหมายคำถาม "ทำไมถึงเป็นเช่นนี้?" "นี่คืออะไร?" คำถามเหล่านี้ "ทำไม? และอะไร?" ทำให้จุดฟูลสตอปกลายเป็น เครื่องหมายคำถาม บัพดาดาเคยบอกลูกไว้ก่อนหน้านั้นว่า อย่าพูดว่า "ทำไม? ทำไม?" ลูกควรพูดว่าอะไรแทน "โบบิน" หรือ "ว้า!". พูดว่า "ว้า!" หรือ "โบบิน" ก็ได้. อย่าพูดว่า "ทำไม? ทำไม?" ลูกรู้วิธีพูดว่า "ทำไม? ทำไม?" ได้อย่าง รวดเร็ว นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นใช่ไหม? เมื่อใดก็ตามที่ "ทำไม" ปรากฏขึ้น ให้พูดคำว่า "ว้า ว้า!" แทน ถ้าใครทำอะไรหรือพูด อะไร - "ว้า ละคร ว้า!" ไม่ใช่พูดว่า "ทำไมคนนี่ถึงทำสิ่งนี้ ทำไมคนนี่พูดอย่างนี้ ฉันจะทำสิ่งนี้ถ้าคนอื่นทำ" ไม่เลย!

ทุกวันนี้ บัพดาดาได้เห็น... พ่อควรบอกลูกไหม? ลูกต้องการที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใช่ไหม? ดังนั้นในทุกวันนี้ ผลลัพธ์ไม่ว่าจะในอินเดียหรือในต่างประเทศก็ยังมีคลื่นของสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นในทั้งสองที่และนั่นคืออะไร? "ควรมีสิ่งนี้ ฉัน ควรได้รับสิ่งนี้ คนนี้ควรทำสิ่งนี้ สิ่งนี้ฉันคิดและพูดเท่านั้นที่จะเกิดขึ้น" ความคาดหวังในสิ่งเหล่านี้ที่ยังคงเกิดขึ้นในความ

คิดของคุณเป็นความคิดที่ไร้ประโยชน์และไม่ปล่อยให้ลูกกลายเป็นคนที่ดีที่สุด บัปดาดาจดบันทึกชาร์ทของความรู้
ประโยชน์ของทุกคนในช่วงเวลาสั้นๆ ท่านตรวจสอบ บัปดาดาเครื่องจักรที่ทรงพลัง ท่านไม่ได้มีคอมพิวเตอร์เหมือนลูก
ทุกคน คอมพิวเตอร์ของคุณอาจเสียหายได้ อย่างไรก็ตาม บัปดาดาเครื่องจักรที่ตรวจสอบได้รวดเร็วมาก บัปดาดาเห็นว่า
ลูกส่วนใหญ่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ตลอดทั้งวันเป็นครั้งคราว สิ่งที่เกิดขึ้นคือน้ำหนักของความคิดที่ไร้ประโยชน์จะหนัก
และน้ำหนักของความคิดที่ดีที่สุดจะน้อย ดังนั้นความคิดที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ที่ลูกมีเป็นครั้งคราวทำให้หัวของลูกหนัก
มันทำให้ความพยายามของลูกหนัก มีภาระและนั่นก็ถึงลูกเข้าหาตัวมันเอง ด้วยเหตุนี้เมื่อมีความคิดที่บริสุทธิ์น้อยลงซึ่งจะ
เป็นลัพท์สำหรับความก้าวหน้าของตนเอง - ไม่ใช่แม่แต่บันได แต่เป็นลัพท์ - ลูกต้องปีนบันไดแห่งความพยายามนั้น
เพียงแค่จดจำสองคำ เพื่อที่จะจับเส้นความรู้ประโยชน์ เพียงแค่ใช้สองคำในความคิด คำพูด การกระทำ และพฤติกรรม
ของลูกตั้งแต่เวลาอมฤตจนถึงกลางคืน นำสิ่งนี้มาใช้ในรูปแบบปฏิบัติ สองคำนี้คือ ความเคารพตนเองและความเคารพผู้อื่น
ลูกต้องอยู่ในความเคารพตนเองและให้ความเคารพผู้อื่น "ไม่ว่าคนอื่นจะเป็นเช่นไร ฉันต้องให้ความเคารพแก่คนนั้น ฉัน
ต้องให้ความเคารพและอยู่ในสภาพของความเคารพตนเอง" ต้องมีความสมดุลของทั้งสองสิ่ง บางครั้ง ลูกอยู่ในความ
เคารพตนเองเป็นอย่างมาก แต่ลูกไม่ได้ให้ความเคารพผู้อื่นมากพอ ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นที่ลูกให้ความเคารพแก่บุคคลนั้น
ให้ความเคารพลูก ไม่เลย "ฉันต้องเป็นผู้ประทาน" กองทัพซัพซันต์พื้นดาฟเป็นผู้ประทาน ลูกของผู้ประทาน การพูดว่า
"ฉันจะให้ถ้าผู้อื่นให้" กลายเป็นเรื่องธุรกิจ นั่นไม่ใช่ผู้ประทาน ดังนั้น ลูกเป็นนักธุรกิจหรือผู้ประทาน? ผู้ประทานไม่เคย
เป็นผู้รับ ในทัศนคติและสายตาของลูก ให้มีเป้าหมายนี้ว่า: "ฉันต้อง... ไม่ใช่ผู้อื่น" ฉันต้องมีความปรารถนาดีและความ
รู้สึกที่บริสุทธิ์ต่อทุกคนอยู่เสมอ นั่นคือ สำหรับทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นญาติ (ผู้มีความรู้) หรือไม่เป็นญาติ (ผู้ไม่มีความ
รู้) จริงๆแล้ว ลูกมีความปรารถนาดีต่อผู้ที่ไม่เป็นญาติ แต่ขอให้มีความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ต่อทุกดวง
วิญญาณญาติด้วยเช่นกันในทุกขณะ ให้สายตาของลูกเป็นเช่นนั้น ให้ทัศนคติของลูกเป็นเช่นนั้น ลูกมีรูม่านตาในดวงตา
แต่ละข้าง รูม่านตาเหล่านั้นเคยหายไปหรือไม่? ลูกจะกลายเป็นอะไรหากรูม่านตานั้นหายไปจากดวงตาของลูก? ลูกจะ
สามารถมองเห็นได้หรือไม่? ดังนั้น เช่นเดียวกับที่มีรูม่านตาในดวงตาของลูก ในทำนองเดียวกัน ดวงวิญญาณและพ่อ ผู้
เป็นจุด หลอมรวมอยู่ในดวงตาของลูก เช่นเดียวกับจุด (ดวงวิญญาณ) ที่มองเห็นก็ไม่เคยหายไป ในทำนองเดียวกัน อย่า
ปล่อยให้จุดของการตระหนักรู้ของดวงวิญญาณและพ่อหายไปจากทัศนคติหรือสายตาของลูก ลูกต้องทำตามพ่อใช่ไหม?
ดังนั้น เช่นเดียวกับที่พ่อมีความเคารพต่อลูกทุกคนในสายตาและทัศนคติของท่าน ท่านก็มีความนับถือเช่นกัน ในทำนอง
เดียวกัน ให้มีความเคารพตนเองและความเคารพผู้อื่นในสายตาและทัศนคติของลูก ความคิดที่ลูกมีในจิตใจว่าคนนั้นควร
เปลี่ยนแปลง - ที่เขาไม่ควรทำเช่นนั้น ที่คนนี้เป็นอย่างไร - จะไม่เกิดขึ้นโดยการได้รับคำสั่งสอน โดยการที่ลูกให้ความ
เคารพต่อผู้อื่นพวกเขาจะเริ่มเติมเต็มความคิดที่ลูกมีในจิตใจของลูก - ว่าคนนั้นควรเปลี่ยนแปลงหรือทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น
พวกเขาจะเปลี่ยนแปลงโดยผ่านทัศนคติของลูก ไม่ใช่ผ่านคำพูดของลูก ดังนั้น ลูกจะอย่างไร? ความเคารพตนเองและ
ความเคารพผู้อื่น ลูกจะจำทั้งสองใช่ไหม? หรือลูกจะจำแค่ความเคารพตนเองเท่านั้น? การให้ความเคารพหมายถึงการได้
รับความเคารพ การให้ความเคารพหมายถึงการมีค่าควรแก่การเคารพ สิ่งซบอภของความรักที่มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ
คือการเปลี่ยนแปลงความอ่อนแอของผู้อื่นด้วยความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ของลูก ในข้อความสุดท้ายเช่นกัน
บัปดาดากล่าวว่า ในปัจจุบันนี้ ขอให้รูปของลูกมีเมตตา แม้กระทั่งในชาติเกิดสุดท้ายของลูก ภาพลักษณ์ที่ไม่มีชีวิตของลูก
ก็มีเมตตาและเมตตาต่อผู้เลื่อมใสศรัทธา ในเมื่อภาพลักษณ์ที่ไม่มีชีวิตมีเมตตาอย่างมาก แล้วรูปที่มีชีวิตจะเป็นเช่นไร? รูปที่มี
ชีวิตจะเป็นเหมือนแห่งความเมตตา จงกลายเป็นเหมือนแห่งความเมตตา ใครก็ตามที่เข้ามา ให้ความเมตตาแก่พวกเขา นี่
คือสิ่งซบอภของความรัก ลูกต้องการทำเช่นนั้นใช่หรือไม่? หรือลูกเพียงแค่ต้องการฟังเท่านั้น? ลูกต้องทำเช่นนั้น ลูกต้อง
กลายเป็นสิ่งนั้น! ดังนั้นบাবาจึงตอบลูกว่า "บัปดาดาต้องการอะไร" ลูกถามคำถามนี้ บัปดาดาจึงให้คำตอบลูก

ในปัจจุบัน มีการขยายตัวของงานรับใช้ที่ดีมาก ไม่ว่าจะเป็นในบารัตหรือในต่างประเทศ บัปดาดาต้องการให้ลูกทำให้ใคร
บางคนกลายเป็นเครื่องมือเพื่อทำงานพิเศษ ทำให้ใครบางคนให้ความร่วมมือ เป็นคนที่จนถึงตอนนี้ต้องการที่จะทำบางสิ่ง
บางอย่าง แต่ตอนนี้ใครจะแสดงให้เห็นในทางปฏิบัติ ลูกมีโปรแกรมมากมาย ไม่ว่าลูกจะจัดโปรแกรมที่ไหน บัปดาดา
แสดงความยินดีกับผู้ที่ดำเนินโปรแกรมเหล่านั้นทั้งหมด เวลานี้แสดงความใหม่มากขึ้น เพื่อที่พวกเขาจะได้เปิดเผยพื่อใน
นามของลูก, เช่นเดียวกับที่ลูกทำ ให้สิ่งนี้ปรากฏออกมาจากริมฝีปากของพวกเขาด้วยว่า "การศึกษานี้เป็นของพระเจ้า" ให้
"بابา بابา" ปรากฏออกมาจากหัวใจของพวกเขา พวกเขาให้ความร่วมมือ แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่คือ "ผู้นี้คือผู้เดียว
เท่านั้น นี่คือผู้เดียว นี่คือผู้เดียว..." ให้เสียงนี้แพร่กระจายออกไป "บราห์มากูมารีกำลังทำงานที่ดีมาก พวกเขาสามารถทำ
สิ่งนี้ได้" พวกเขามาถึงจุดนี้แล้ว แต่เวลานี้ให้พวกเขาพูดว่า "นี่คือผู้เป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น นี่คือความรู้ของพระเจ้า" ให้ผู้ที่
ต้องเปิดเผยพื่อพูดสิ่งนี้อย่างไม่เกรงกลัว ลูกบอกว่าพระเจ้ากำลังทำให้งานนี้เกิดขึ้น นั่นคืองานของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

เวลานี้ให้พวกเขาพูดว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า ผู้เป็นพ่อ ซึ่งทุกคนกำลังร้องเรียกหา เวลานี้ให้ประสบการณ์นั้นแก่พวกเขา ลูกมีอะไรอยู่ในหัวใจของลูกทุกขณะ? “บาบา บาบา บาบา!” ให้กลุ่มเช่นนั้นปรากฏออกมา นี่เป็นสิ่งที่ดี ลูกสามารถทำเช่นนี้ได้ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นจนถึงจุดนี้ก็ดี การเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายคือ “นี่คือผู้เป็นหนึ่งเดียว นี่คือผู้เป็นหนึ่งเดียว นี่คือผู้เป็นหนึ่งเดียว” สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อครอบครัวบราห์มินมีสภาพที่สม่ำเสมอ ในขณะที่ สภาพยังคงเปลี่ยนแปลง สภาพที่สม่ำเสมอจะเปิดเผยผู้เป็นหนึ่งเดียว สิ่งนี้โอเคไหม? ดังนั้น ดับเบิลพอร์เรนเนอร์ จึงเป็นตัวอย่าง เป็นตัวอย่างในการให้ความเคารพและอยู่ในความเคารพตนเอง ประกาศสิทธิ์ในอันดับในสิ่งนี้ พวกเขาแสดงตัวอย่างของครอบครัวที่เอาชนะความผูกพันยึดมั่น ที่ซึ่งผู้ส่งสารและคนรับใช้และคนอื่นๆทุกคนกลายเป็นผู้เอาชนะความผูกพันยึดมั่น ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าลูกจะอยู่ที่ไหน - อเมริกา ออสเตรเลีย ทุกประเทศ - ประกาศสิทธิ์ในอันดับในการมีความสม่ำเสมอ รวมกันเป็นหนึ่งเดียวในทิศทางเดียวกัน อยู่ในความเคารพตนเองและให้ความเคารพผู้อื่น ลูกสามารถประกาศสิทธิ์ได้ใช่ไหม? ประกาศสิทธิ์ได้เลย ลูกต้องการประกาศสิทธิ์ในอันดับหรือไม่?

ถึงลูกๆทั้งหมดในทุกหนแห่งที่หลอมรวมอยู่ในดวงตาของพ่อ ถึงลูกๆที่เป็นแสงสว่างของดวงตา ถึงลูกๆที่อยู่อย่างมั่นคงเสมอในสภาพที่สม่ำเสมอ ถึงลูกๆผู้มีโชคที่ดวงดาวแห่งโชคนั้นเปล่งประกายอยู่เสมอ ถึงผู้ที่มีความเคารพตนเองและความเคารพผู้อื่นอย่างเท่าเทียมกัน ถึงลูกๆที่ทำให้ความเร็วของความพยายามของตนนั้นรวดเร็ว รัก ระลึกถึง พร และนมัสตจากบัพดาตา

พร: ขอให้ลูกได้อยู่กับมิตรร่วมทางที่แท้จริงของลูก และด้วยเหตุนี้ ลูกจึงเป็นผู้ที่มีความรักและเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่น
ทุกวันในเวลาอมฤต ขอให้มีความสุขในการมีทุกความสัมพันธ์กับบัพดาตาและให้ความสุขนั้นแก่ผู้อื่นด้วย มีสิทธิ์ที่จะมีความสุขทุกประเภท และให้สิทธิ์นี้แก่ผู้อื่นด้วย ขณะที่ทำงานทางกายใดๆ อย่าได้จดจำระลึกถึงเพื่อนทางกายใดๆ แต่จงจดจำระลึกถึงพ่อก่อน เพราะพ่อคือเพื่อนที่แท้จริงของลูก เมื่อลูกอยู่กับมิตรร่วมทางที่แท้จริงแล้ว ลูกจะกลับมาละวางและรักทุกคนได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่จดจำพ่อผู้เดียวในทุกความสัมพันธ์ในทุกงานก็จะเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นได้อย่างง่ายดาย พวกเขาไม่ผูกพันยึดมั่นกับใครและไม่อยู่ในภาวะจ่ายอมต่อใคร ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถพ่ายแพ้ต่อมายาได้

คติพจน์: เพื่อที่จะตระหนักรู้จักมายา จงกลายเป็นตริกาลดาชิและตรีเนตร แล้วลูกจะกลายเป็นผู้ได้รับชัยชนะ

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: การนำวัฒนธรรมแห่งสัจจะและมารยาทอันดีงามมาใช้

สัญลักษณ์ของสัจจะคือการมีมารยาทที่ดี เมื่อลูกพูดสัจจะและมีพลังแห่งสัจจะ ลูกจะไม่มีวันหยุดมีมารยาทที่ดี ลูกอาจต้องพิสูจน์สัจจะ แต่ทำสิ่งนี้ด้วยมารยาทที่ดี การพยายามพิสูจน์ว่าบางสิ่งเป็นความจริงในขณะที่ละทิ้งมารยาทที่ดีของลูก ลูกจะไม่สามารถพิสูจน์ได้ สัญญาณของการขาดมารยาทที่ดีคือความดื้อรั้น และสัญญาณของมารยาทที่ดีคือความถ่อมตน ผู้ที่พิสูจน์สัจจะจะอยู่อย่างถ่อมตนและจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยมารยาทที่ดีกับทุกคนเสมอ